

Un concert de luxe

IGUALADA

Dimecres passat, dia 10 de setembre, vigília de la Diada, els igualadins vam tenir la sort de poder gaudir d'un luxós concert programat dins els actes de la commemoració del tricentenari, al Teatre Municipal de l'Ateneu, amb la Coral Càrmina i l'Orquestra Barroca Catalana, dirigits tots per Daniel Mestre i Dalmau, el conegut director igualadí de projecció internacional. Malauradament, sigui perquè la seva difusió va quedar diluïda en un mar d'actes o de circumstàncies, sigui perquè tot seguit tenia lloc la Marxa de Torxes, encara que compatibles, tot plegat va fer que la quantitat de públic no fos nombrosa, tal com hagués merescut un acte d'alta qualitat com pocs n'hi ha hagut a Catalunya al llarg d'aquest any commemoratiu.

I és que els que vam tenir la sort de ser-hi vam gaudir de valent amb un espectacle orgànic, multidisciplinari, didàctic i engrescador, que combinava textos històrics dels fets (coronats per un corol·lari de J.M. Torras i Ribé, i un poema final, Ara mateix, de Miquel Martí i Pol, que posava punt i final i enllaçava d'una manera profètica la situació que vivim avui mateix) amb una sèrie de peces musicals de l'època, la majoria d'elles extretes del seu context orgànic i funcional (gran part d'elles, religioses), de compositors punters, uns àmpliament coneguts i d'altres recuperats. Val a dir que els textos que van ser dits per rapsodes col·laboradors emplaçats entre el públic que ajudaven a fer-nos viure, sentir i reviuere els moments històrics.

I és que precisament la gran vàlua de l'espectacle rau en, no només el fet d'haver aconseguit aquesta unitat temàtica, molt ben tramada i concatenada, sinó d'haver-nos pogut oferir obres delicioses, a través de la recerca d'una colla d'autors, uns ben nostres, d'altres d'àmplia projecció a l'Europa del barroc però poc programats a les nostres sales de concert, fins els coneguts com Bach, Haendel o Vivaldi.

Així vam sentir precisament el Magnificat a 6 veus de l'autor català

Francesc Valls, obra coneguda per la controvèrsia que va provocar en diversos compositors europeus per una agosarada dissonància, gens habitual a l'època. Valls fou un austricista convençut que va ser apartat del càrrec de mestre de capella de Barcelona el 1719. Vam poder també escoltar i apreciar la bellesa del Sanctus de la missa de Rèquiem, de Pere Rabassa, deixeble de l'anterior, de clara influència italiana, obra interpretada en ple setge de Barcelona. També formaven part del programa dues obres del gènere profà vinculades al tractat d'Utrecht, de G.F. Haendel i del anglès, William Croft. Del compositor veneçià Antonia Caldara, que va tenir una incidència significativa al nostre país, vam sentir-ne un emotiu motet. Van arrodonir el conjunt obres del francès André Campa, l'italià Antonio Lotti. No van faltar obres i compositors coneguts com la simfonia i cor inicials de la cantata n.12 de J.S. Bach o el Domine fill del Glòria de Vivaldi, amb el qual es va cloure el concert.

L'Orquestra Barroca catalana, amb una plantilla austera, va oferir una qualitat interpretativa molt d'acord amb l'època i amb la funció, amb veritables mestres de l'execució instrumental en uns papers no sempre agraits, tota vegada que vam poder gaudir de la sonoritat d'instruments de vent de l'època, en especial l'oboè barroc, i, en alguns fragments, el quartet format pel cornetto (corneta amb mecanisme de forats), sacabutxos i fagot bar-

roc, amb una precisió en l'afinació i el fraseig també poc habituals en aquest gènere. La coral Càrmina va fer gala una vegada més del domini vocal en qualsevol dels períodes històrics, en aquest cas abordant amb claredat i elegància les complexes textures contrapuntístiques. Hi va ajudar la sinuositat del gest de Daniel Mestre conduint el conjunt amb precisió i expressivitat, fet que ens endinsava més encara en un encisador context extemporani però tan proper en sentiments. No cal dir que el conjunt i l'esdeveniment va fer posar la pell de gallina a una gran majoria de públic. Més encara quan, per acabar, i d'acord amb l'efemèride, tots vam cantar plegats i dempeus el nostre himne nacional.

Tota una experiència i tot un plaer els que vam poder assistir-hi i quina pena que concerts d'aquest tipus només hagin tingut l'oportunitat d'interpretar-se, fins l'instant, una sola vegada. Potser, si volen ser difosos, se'ls menja l'excessiva paperassa que resta temps per a la recerca i per al treball per part dels intèrprets i creadors? A veure quin serà el dia que puguem gaudir d'un cos de polítics i tècnics de tal sensibilitat i coneixements, que espectacles d'aquest tipus siguin ràpidament apreciats i àmpliament difosos i promocionats. Aleshores sí que podríem estar ben segurs de la nostra potència cultural. De moment, encara no. Encara som petits. Llàstima... hem d'esperar!

Condiura